

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1814	Ἑκτακτῆ περιστασιακὴ ὁμιλία Δευτέρα 1 Ἰουλίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Πῶς θ' ἀντιμετωπίσουμε τὴν κρίσι;

(Ἔσο καὶ ἂν κάποιοι δὲν θέλουν ἀκόμη νὰ τὸ δοῦν, ἡ ζωὴ μας δὲν εἶνε πλέον ὅπως πρὶν λίγα χρόνια. Τὰ πράγματα ἔχουν στενέψει. Ἡ ἐπιβίωσι γίνεται δύσκολη. Τὸ φάσμα τῆς πείνας ἀπειλεῖ. Πῶς ἀπ' τὴν εὐημερία φτάσαμε ἐδῶ;)

Ριζικὴ αἰτία, ἀγαπητοί μου, ἀπ' τὴν ὁποία προκαλεῖται καὶ γιγαντώνεται ἡ κρίσι—ὅσο κι ἂν ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος δὲν θέλῃ νὰ τ' ἀκούσῃ καὶ νομίζῃ ὅτι μὲ δικές του θεωρίες θὰ σώσῃ τὴν κατάστασι—, εἶνε ἡ **ἁμαρτία**: αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἀφαιρέστε ἀπ' τὴν καρδιὰ τὴν ἁμαρτία, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔνι πεινασμένος.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι μιλάμε γενικὰ καὶ ἀόριστα, κρατώντας τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ «σὰν λυχνάρι ποῦ φωτίζει σὲ τόπο σκοτεινόν» (β' Πέτρ. 1,19), θὰ ὑποδείξουμε πῶς τὸ μαῦρο ἄλογο τῆς Ἀποκαλύψεως (β.5-8), ποῦ εἰκονίζει τὸν λιμό, τὴν **πείνα**, μπορεῖ νὰ σταματήσῃ νὰ καλπάζῃ καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὴ ζωὴ μας.

Τὰ μέσα ποῦ ἀπομακρύνουν τὴ δυστυχία εἶνε:

1. Ἡ ἐργατικότητα. «Ἐργάζεσθε»! εἶνε ἡ θεία ἐντολή, ὁ νόμος τῆς ζωῆς (βλ. Γέν. 2,15-3,19). Τὴν πείνα διώχνει ἡ ἐργατικότητα. Ἄλλὰ ἡ ἐργατικότητα, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν οἰκονομία.

2. Ἡ οἰκονομία. Μεγάλες σπατάλες γίνονται παντοῦ. Πῶς τώρα οἱ σπάταλοι νὰ σταθοῦν; πῶς οἱ οἰκογένειές τους νὰ μὴ δυστυχήσουν, νὰ μὴν πεινάσουν; Γι' αὐτὸ ἡ ἀγία Γραφή μαζὶ μὲ τὴν ἐργατικότητα κηρύττει καὶ τὴν οἰκονομία. Ὁ Κύριος μετὰ τὴν εὐλογία καὶ τὸ χορτασμὸ τῶν πεντακισχιλίων διέταξε νὰ συλλεγοῦν ὅλα τὰ περισσεύματα τῶν ἄρτων, «ἵνα μὴ τι ἀπόλληται», γιὰ νὰ μὴ χαθῇ τίποτα (Ἰω. 6,12).

Καὶ ἡ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ ὅλους. Μᾶς προσφέρει ἓνα πολύτιμο κοινωνικὸ δίδαγμα: Παιδιά μου, μᾶς λέει, ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποῦ τίθενται στὴ διάθεσί σας, χρησιμοποιήστε ὅσα χρειάζονται γιὰ τὴ συντήρησί σας, καὶ τὸ ὑπόλοιπο δὲν θὰ τὸ πετάξετε, **δὲν θὰ τὸ σπαταλήσετε**: θὰ τὸ φυλάξετε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῶν δικῶν σας καὶ τῶν ἄλλων.

Τὸ ὑπογραμμίζω· «γιὰ τὴν ἀνάγκη καὶ τῶν

ἄλλων». Γιατὶ ἂν φυλάμε τὰ περισσεύματα τῶν ἀγαθῶν μόνο γιὰ τὴν δικήν μας ἀνάγκη, τότε θὰ πέσουμε ἀπ' τὸ ἓνα κακὸ στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὴν Σκύλλα στὴ Χάρυβδι, ἀπ' τὴν ἀσωτία δηλαδὴ στὴ φιλαργυρία, στὴν ἀποταμίευσι γιὰ ἐξυπηρέτησι ἐγωιστικῶν καὶ μόνο σκοπῶν.

Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἡ οἰκονομία, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ μία ἄλλη ἀρετὴ, τὴν ἀγάπη.

3. Ἡ ἀγάπη. Δουλέψατε, καλλιεργήσατε τὴ γῆ, ἐκμεταλλεuthήκατε τὴν πηγὴν, συγκεντρώσατε τὰ περισσεύματα σὲ ἀποθήκες, τεράστιες ἀποθήκες τροφίμων; Τώρα τί θὰ κάνετε; Θὰ μιμηθῆτε τὸν ἄφρονα ἐκεῖνο πλούσιο τῆς παραβολῆς καὶ θὰ κλείσετε τὴν ἀποθήκη καὶ θὰ ὑπογράψετε συμβόλαιον μὲ ...τὸ θάνατον καὶ θὰ πῆτε «Ψυχὴ (μου), ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου» (Λουκ. 12,19); ἢ θὰ μιμηθῆτε τὸν δίκαιον Ἰώβ, ποῦ τὰ περισσεύματα τῶν ἀγαθῶν του τὰ διέθετε γιὰ νὰ θρέψῃ, νὰ ντύσῃ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς φτωχοὺς, καὶ ἔλεγε «Ὁφθαλμὸς ἡμῶν τυφλῶν, πούς δὲ χωλῶν, ἐγὼ ἡμῶν πατὴρ ἀδυνάτων»; (Ἰώβ 29,15-16). Ἔσεῖς τί θὰ διαλέξετε τώρα, τὴν **πλεονεξία** ἢ τὴν **ἐλεημοσύνη**;

Ἡ ἀγία Γραφή λέει ὅτι ἡ γῆ ἀνήκει στὸ Θεόν (βλ. Ψαλμ. 23,1 = Α' Κορ. 10,26,28), καὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν θεωρεῖ ὄχι ἰδιοκτήτην ἀλλὰ οἰκονόμον, σὰν **διαχειριστὴ τῶν ἀγαθῶν**, σὸν ὁποῖο ὁ Κύριος δίνει ἐντολὴν πῶς νὰ διαχειριστῇ τὰ ἀγαθὰ ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπειλεῖ μὲ φρικτὰς τιμωρίας σὲ περίπτωσι ποῦ θὰ τὴν ἀθετήσῃ. Ὅπως ἓνας δημόσιος ταμίας, ποῦ μέσα στὸ χρηματοκιβώτιόν του ἔχουν εἰσρεῦσει χρήματα ἀπὸ διάφορες πηγές, δὲν μπορεῖ νὰ πῆ, Αὐτὰ εἶνε δικά μου καὶ τὰ κάνω ὅ,τι θέλω, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔρχονται στὰ χέρια του ὑλικά ἀγαθὰ ἀπὸ διάφορες πηγές, δὲν μπορεῖ νὰ πῆ, Αὐτὰ εἶνε ἀπολύτως δικά μου, θὰ τὰ χρησιμοποιοῦ ὅπως θέλω. Δὲν

μπορεί να πη, "Ήλιε μόνο για μένα θ' ανατέλλης, ποτάμια μόνο για μένα θά τρέχετε, άνεμοι μόνο για μένα θά πνέετε, δέντρα μόνο για μένα θά δίνετε καρπούς. "Όχι. Φῶς - νερὸ - ἀέρας, τὰ τρία αὐτὰ βασικά ἀγαθὰ, εἶνε κοινά, ἀνήκουν ἐξ ἴσου σὲ ὅλους, καὶ ὁ βασιλιάς καὶ ὁ ἰδιώτης παίρνουν τὴ μερίδα ποὺ τοὺς ἀναλογεῖ χωρὶς καμμία διάκρισι. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα ὑλικά ἀγαθὰ, ἐκεῖνα ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπολύτως ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ βασικά, πρέπει νὰ μὴν περιορίζονται σὲ λίγα ἄτομα, ἀλλὰ μὲ τὸ νόμο τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀγάπης νὰ διανοιράζονται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη κανένας ποὺ νὰ στερῆται τὴν καθημερινὴ τροφή.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἄς τὸ διακηρύξουμε· ἡ ἀρχικὴ μορφή τῆς ζωῆς, πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, δὲν ἦταν νὰ ἔνε **ἡ γῆ χωρισμένη μὲ σύνορα** καὶ γύρω ἀπ' αὐτὰ νὰ φιλονικοῦν διαρκῶς οἱ γείτονες καὶ νὰ μαλώνουν· ὁ παράδεισος τῆς τρυφῆς ἦταν ἀνοιχτὸς γιὰ ὅλους, σὰν ἕνας βασιλικὸς κῆπος ποὺ δέχεται κάθε ἐπισκέπτη. Ἀλλὰ μετὰ τὴν τραγικὴ ἐκείνη πτώσι τὸ κακὸ εἰσώρμησε στὴ ζωὴ. Τότε ἡ πλεονεκτικὴ τάσι κυριάρχησε καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπε· Κι αὐτὸ εἶνε δικό μου, καὶ τ' ἄλλο δικό μου, κ' ἐκεῖνα ἐκεῖ μακριὰ εἶνε δικά μου, καὶ ὅλα δικά μου. Ἀλλὰ ὁ λόγος αὐτός, «Αὐτὸ εἶνε δικό μου κι αὐτὸ εἶνε δικό σου», αὐτὸ προκάλεσε καὶ προκαλεῖ τὰ μαλώματα, τὶς φιλονικίες, τοὺς πολέμους.

Τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα μποροῦσε νὰ λυθῆ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη, ποὺ θὰ ἔνωσε ὅλους καὶ θὰ ἐπανεφέρε τις ὠραίες ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς ζωῆς τῶν πρωτοπλάστων στὴν **Ἐδέμ**, ἢ τις ἡμέρες ἐκεῖνες ποὺ ἔζησε ἡ **πρώτη χριστιανικὴ κοινωνία**, ὅπως τὴ ζωγραφίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων (βλ. Πράξ. 4,32-35).

Ἀλλὰ πόσο μακριὰ βρίσκεται ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες αὐτό! Ἡ ἐποχὴ μας εἶδε φρικτὲς **εἰκόνες ἀσπλαχνίας**. Εἶδε πρὶν τὸν τελευταῖο πόλεμο πλούσιες χῶρες νὰ μὴ διανέμουν τ' ἀγαθὰ ποὺ τοὺς περίσσευαν σὲ πεινασμένους λαούς, ἀλλὰ νὰ παραδίδουν στὴ φωτιά τεράστιες ἀποθηκὲς σιτᾶρι καὶ ἄλλα προϊόντα· εἶδε νὰ χύνουν στὴ θάλασσα ποτάμια ἀπὸ γάλα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν πέση ἡ τιμὴ τους στὶς ἀγορὲς καὶ φτωχύνουν αὐτοί· εἶδε πλουσίους νὰ ζοῦν μέσα σὲ ἀφάνταστη χλιδὴ καὶ πολυτέλεια... Κ' ἔπειτα ἀποροῦμε πῶς ξεσποῦν ἐπαναστάσεις καὶ πόλεμοι...

4. Ἡ προσευχή. Εἶνε ἰσχυρὸ ὄπλο κατὰ τῆς κρίσεως. Ἀλλὰ τί ἀνακατεύετε τὴν προσευχὴ σὲ ἕνα θέμα καθαρὰ πρακτικὸ, ὅπως εἶνε ἡ διατροφή τοῦ λαοῦ; θὰ ποῦν οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἰκονομολόγοι. Στους κυρίους αὐτοὺς λέμε·

Ὅριστε, κύριοι· τὰ χωράφια σκάφτηκαν μὲ τρακτέρ, τὸ χῶμα πλουτίστηκε μὲ λιπάσματα, βρέθηκε ἐκλεκτὸς σπόρος, σπάρθηκε σωστὰ ἀπὸ γεωπύλο. Καί, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια, ἐτοιμάζετε γιὰ πλούσια σοδειά. Ἀλλ' ἐὰν ὁ οὐρανὸς δὲν βρέξη, ἢ ἂν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε κατάλληλος γιὰ βλάστησι καὶ ὠρίμασι, ἢ ἂν σύννεφα ἀκρίδες πέσουν στὴν πεδιάδα, ἢ χαλάζι σὰν καρύδι τσακίση καὶ ρίζη κάτω τὰ σπαρτά, σᾶς ἐρωτῶ, τί θὰ κάνετε; Μπορεῖτε ν' ἀποτρέψετε τὴ συμφορὰ; Ἡ μήπως νομίζετε ὅτι **τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως εἶνε ἀδέσποτα**; δὲν ὑπάρχει ὁ Νοῦς ποὺ τὰ κυβερνᾷ; Ἄς τὸ πιστέψουμε, ἄς τὸ καταλάβουμε· κάθε προσπάθεια ἔχει ἀνάγκη τὴν **εὐλογία τοῦ Θεοῦ**.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Τὸ πρόβλημα τῆς συντηρήσεώς μας θὰ ἦταν εὐκόλο νὰ λυθῆ. Ἀλλὰ, ὅπως εἶδαμε, ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἔμπλεξε τόσο ὥστε κατήντησε ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα· **οἱ ἄνθρωποι διαιρέθηκαν** γιὰ τὴ διανομὴ καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῶν ἀγαθῶν. Καὶ ὅριστε· ἡ γῆ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θρέψῃ τριπλάσιο πληθυσμὸ ἀπὸ τὸ σημερινό, κυλιέται στὸ αἶμα, καὶ λαοὶ πεινοῦν καὶ δυστυχοῦν καὶ ἀναζητοῦν λύσι. Κ' ἔρχονται τώρα οἱ διάφοροι αὐτοχειροτόνητοι σωτῆρες· καθένας τους κρατᾷ μιὰ πρόχειρη συνταγή, καὶ λένε σὲ πεινασμένους καὶ κουρασμένους λαούς· Ἐμεῖς ἔχουμε βρῆ τὴ λύσι· ἐλάτε σ' ἐμᾶς· κοντά μας θὰ ἔχετε πλούσιο τὸ ψωμί σας...

Καὶ οἱ λαοί; Παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ συνθήματα τρέχουν πίσω ἀπὸ τέτοιους ἀρχηγούς. Μὰ δὲν ἀργοῦν ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι ἀπατήθηκαν. Νά πάλι μπροστά τους τὸ «**μαῦρο ἄλογο**».

Ἄπιστοι καὶ ἄθεοι ἀρχηγοί, γιατί ἀπατᾶτε τὸν κόσμο; Γιατί δὲν τοὺς δείχνετε τὴ μόνη ὁδὸ; Ἔσεῖς δὲν θὰ δώσετε ποτέ τὸ ψωμί ποὺ θὰ τοὺς χορτάσῃ! φώναζε προφητικὰ ὁ Ντοστογιέφσκυ. Θὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι, πιεσμένοι ἀπ' τὴ διπλῆ πείνα, σώματος καὶ ψυχῆς, ἀηδιασμένοι καὶ ἀγανακτισμένοι ἀπὸ ψεύτικες ὑποσχέσεις, θὰ ἔρθουν σ' ἐκεῖνον ποὺ εἶνε ὁ ἀληθινὸς «**ἄρτος**» τοῦ κόσμου (πρὸβλ. ἰω. 6,35,41,48,51), στὸ Χριστό· καὶ ἐφαρμόζοντας τὴ διδασκαλία του, τὰ ἀπλᾶ ἀλλὰ σοφὰ καὶ παντοδύναμα λόγια του, θὰ βροῦν τὴν εἰρήνη καὶ εὐημερία, καὶ θὰ ἐκπληρωθῇ ἔτσι ἡ προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ ποὺ λέει· «**Ἀναστήσω αὐτοῖς φυτὸν εἰρήνης, καὶ οὐκέτι ἔσονται ἀπολλύμενοι λιμῶ ἐπὶ τῆς γῆς**», δηλαδή· Θὰ τοὺς χαρίσω εἰρηνικὴ περίοδο νὰ καρποφορῇ ἡ φυτεία τους, καὶ δὲν θὰ πεθαίνουν πιά πάνω στὴ γῆ ἀπὸ τὴν πείνα (1εζ. 34,29)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**